№ 6. Warszawa, 1 październik 1931 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY
POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

SPRAWY OGÓLNE

108.

ROZPORZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1931 r.
L. D. I. 9626/3/31.

w sprawie telefonicznych rozmów międzymiastowych.

Do

Prokuratorji Generalnej R. P. wszystkich Departamentów Ministerstwa Skarbu, Izb Skarbowych, Dyrekcji Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku, Komendy Straży Granicznej, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Biura Sprzedaży Soli, Mennicy Państwowej.

Według danych statystycznych, zebranych przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów, 75% wszystkich telefonicznych rozmów państwowych (międzymiastowych) przypada na czas najsilniejszego ruchu, t. j. między godziną 10 a 14.

Dzięki rozmowom państwowym, korzystającym z przywileju pierwszeństwa przedłuża się znacznie czas oczekiwania na rozmowy prywatne, wskutek czego bardzo wielu abonentów ze sfer handlowych i przemysłowych, którym bardzo zależy na pośpiechu, skreśla zgłoszone już pilne rozmowy, wskutek czego Zarząd Poczt i Telegrafów narażony jest nietylko na poważne straty w dochodach, lecz i na ustawiczne narzekania publiczności na trudności w uzyskaniu połączeń telefonicznych w godzinach silnego ruchu.

Natomiast, bez uszczerbku dla załatwianych spraw, wiele rozmów można prowadzić w godzinach urzędowych początkowych i końcowych, przez co znaczna ilość rozmów państwowych przerzucona zostałaby na godziny słabszego ruchu prywatnego.

Wychodząc z powyższego założenia, zarządzam, aby służbowe rozmowy telefoniczne międzymiastowe były przeprowadzane z reguły w godzinach od 8 do 10 i od 14 do 15.

W celu kontroli takich rozmów należy prowadzić ich ewidencję z oznaczeniem, jakiego dnia, o jakiej porze i w jakiej sprawie dana rozmowa międzymiastowa została przeprowadzona.

Ze względu na konieczność ograniczenia wszelkich wydatków, nawet najdrobniejszych, zarządzam, aby międzymiastowe rozmowy telefoniczne prowadzone były tylko w wypadkach niecierpiących zwłoki, natomiast, aby zaniechano rozmów w sprawach, które mogą być załatwione w drodze korespondencji.

Zwracam uwagę, że winni niestosowania się do powyższych wskazań będą pociągani do odpowiedzialności służbowej.

109.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 10 września 1931 r.
L. 5182/I/Og/Adm/31.

w sprawie zmiany adresu P. M. S. i W. T. w Wilnie.

Do

wszystkich Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zawiadamia się, że posesja Państwowego Magazynu Surowców i Wyrobów Tytoniowych w Wilnie przy ul. Kurlandzkiej Nr. 9 została oznaczona nowym numerem, 5/2.

Za Dyrektora P. M. T.
(—) *J. Napieralski*
Naczelnik Wydziału

110.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 16 września 1931 r.

L. 5365/I/Og/Adm/31

w sprawie zmiany adresu P. F. W. T. w Kowlu.

Do

wszystkich Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zawiadamia, że posesja Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych w Kowlu przy ul. Łuckiej Nr. 28 otrzymała nowy numer, a mianowicie Nr. 18.

Za Dyrektora P. M. T.
(—) *J. Napieralski*
Naczelnik Wydziału

111.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 25 września 1931 r.

L. 5594/I/Og/Adm/31

w sprawie instrukcji o otwieraniu i zamykaniu kas.

Do

wszystkich Zakładów i Urzędów P. M. T.

INSTRUKCJA W SPRAWIE OTWIERANIA I ZAMYKANIA KAS.

Zasadniczym warunkiem sprawnego funkcjonowania zamków kasowych jest odpowiednio równe i stałe ustawienie kasy. Kasa winna stać zupełnie równo i podłoga pod kasą nie powinna ciężarowi kasy zbytnio poddawać się. Jeżeli podłoga jest zbyt słaba lub nierówna, należy pod kasą podłożyć kawałki drzewa, tak, żeby ją zupełnie równo zbalansować.

Sprawdzianem należytego ustawienia kasy ogniotrwałej służą drzwi kasowe, które w każdej pozycji, czy to całkowicie otwarte, czy też uchylone pod jakimkolwiek bądź kątem, winny wisieć zupełnie nieruchomo i nie „lecieć" ani wtył ani wprzód.

Otwierając kasę, należy klucz przekręcić na prawo, aż do napotkania oporu, poczem klamkę należy obrócić na prawo, również aż do napotkania oporu.

Naodwrót, przy zamykaniu kasy, należy obrócić klamkę na lewo, aż do napotkania oporu, klucz przekręcić na lewo, również do napotkania oporu i w ten sposób zamknąć kasę. Jeżeli klamka nie będzie obrócona całkowicie klucz nie otworzy zamka kasowego. Nigdy nie należy używać siły przy wkładaniu klucza do kasy względnie przy obracaniu nim. Kluczyka do skarbczyka nie można w nim zostawiać, gdyż od uderzenia drzwi kasowych może się łatwo złamać. Najlepiej trzymać go na kółku razem z kluczem kasowym.

Jeżeli zachodzi konieczność urzędowania przy kasie otwartej względnie przymkniętej, należy zawsze pamiętać o tem, żeby nie wysuwać rygli kasowych. Wysuniętemi ryglami łatwo jest uderzyć o korpus kasy, a przy stałem uderzaniu ryglami, same rygle rozluźniają się, a lakier na kasie od stałych silnych wstrząsów może ulec pęknięciu.

Za Dyrektora P. M. T.
(—) *J. Napieralski*
Naczelnik Wydziału

SPRAWY OSOBOWE

112.

WYJAŚNIENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 czerwca 1931 r.
N. D. I 22495/5/31

udzielone Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w sprawie obliczania opłaty emerytalnej za czas służby kontraktowej.

Na pismo z dnia 24 kwietnia 1931 r. L. 3812/I. Os/31, Ministerstwo Skarbu oznajmia co następuje:

Obliczanie opłaty emerytalnej oraz odsetek, które winny były być uiszczane w myśl ustępu siódmego art. 37 ustawy emerytalnej w brzmieniu z dnia 11 grudnia 1923 r., musi się odbywać zależnie od rozmaitych okoliczności każdej poszczególnej sprawy i rozmaitych możliwych ewentualności.

Z tego powodu w wypadkach, w których nastręcza się wątpliwość, w jaki sposób należy wymierzyć 3% opłatę emerytalną z procentem składanym po 6 od sta, w myśl ustępu siódmego art 37 ustawy emerytalnej w brzmieniu z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6 poz. 46 z r. 1924), względnie 5% opłatę emerytalną bez odsetek w myśl art. 37 tej ustawy w brzmieniu znowelizowanem (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 380 z r. 1931) w wypadkach, gdy ani wymienione postanowienie ustawowe, ani rozporządzenia wykonawcze do nich, nie zawierają wystarczającej dyrektywy, należy z powołaniem się na reskrypt niniejszy akta danej sprawy przedłożyć Ministerstwu Skarbu z przedstawieniem wątpliwości i wyszczególnieniem, jaki czas służby kontraktowej ma być w danym wypadku zaliczony do wysługi emerytalnej, od którego dnia dana osoba została mianowana na stałe, jakie uposażenie z dodatkami otrzymała za pierwszy miesiąc służby z nominacją na stałe i ile wynosiła opłata emerytalna od uposażenia służbowego za ten miesiąc.

Momentem decydującym zastosowania normy 3% opłaty z 6% składanym, względnie 5% opłaty emerytalnej jest termin przejścia danej osoby w stan spoczynku i chwila powstania uprawnień emerytalnych.

Jeżeli przejście w stan spoczynku nastąpiło przed 31 marca 1931 r. to w tym wypadku również ocena praw emerytalnych oraz wszelkich orzeczeń w danej sprawie musi nastąpić na podstawie przepisów prawnych, obowiązujących w chwili powstania dla danej osoby uprawnień emerytalnych, a zatem przy zastosowaniu między innemi przepisów art. 37 ustawy emerytalnej w brzmieniu z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6 poz. 46 z 1924), t. j. przy normie 3% opłaty z 6% składanym, który to przepis obowiązywał do dnia 31 marca 1931 r., natomiast w wypadkach przejścia interesowanej osoby w stan spoczynku po dniu 31 marca 1931 r., a więc od 1 kwietnia 1931 r. znajdują zastosowanie postanowienia ustawy emerytalnej w brzmieniu znowelizowanem, ogłoszonem w Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 380 z r. 1931, a zatem między innemi norma 5% opłaty za służbę kontraktową zaliczalną według art. 37 ustawy emerytalnej.

Odsetki 6% liczyć należy od 3% opłaty emerytalnej przy każdej miesięcznej racie opłaty od dnia płatności tej opłaty (1-go danego miesiąca) do dnia uzyskania przez danego funkcjonarjusza pierwszej nominacji na stałe.

Jeżeli mianowanie na stałe nastąpiło przed 1 października 1923 r. należy określić, jakie uposażenie służbowe z dodatkami otrzymała dana osoba, gdyby ustawa uposażeniowa z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924) z mnożną ustanowioną na miesiąc październik 1923 i dodatkiem do mnożnej na ten miesiąc obowiązywała już w chwili mianowania danej osoby na stałe i ile wynosiłaby opłata emerytalna od tego uposażenia.

Co się tyczy kwestji, jak postępować w tych wypadkach, gdy funkcjonarjusz przeniesiony w stan spoczynku domaga się zaliczenia mu do wysługi emerytalnej okresu czasu, w którym po upadku b. państwa austrjackiego nie mógł pełnić służby z powodu opanowania b. Galicji Wschodniej przez władze ukraińskie, to z zestawienia art. 37 i 81 ustawy emerytalnej wynika, że służba tych funkcjonarjuszów, którzy ze służby w byłych państwach zaborczych przeszli do służby w Państwie Polskiem, może być liczona, jako służba w b. państwie zaborczem jedynie po dzień, w którym b. państwo austro-węgierskie, niemieckie lub rosyjskie, przestało być państwem zaborczem w stosunku do Państwa Polskiego, a jako służba w Państwie Polskiem, czas od dnia rzeczywistego objęcia służby państwowej polskiej.

Wynika to również z orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego w analogicznych sprawach.

O ile zatem chodzi o funkcjonarjuszów, którzy byli w służbie byłego państwa austrjackiego po dzień 31 października 1918 r., a do służby państwowej polskiej nie mogli zgłosić się i objąć ją bezpośrednio z dniem 1 listopada 1918 r. dlatego, że przeszkodziło im w tem opanowanie b. Galicji Wschodniej przez władze ukraińskie, to czas pozostawania pod tą władzą nie może być im liczony do wysługi emerytalnej, ani jako służba państwowa u b. władz zaborczych austrjackich, ani też jako służba państwowa polska.

Czas służby państwowej polskiej tych funkcjonarjuszów liczy się do wysługi emerytalnej dopiero od dnia rzeczywistego objęcia tejże służby.

113.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 sierpnia 1931 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych zagranicą.

(Dz. U. R. P. z dnia 3 września 1931 r. Nr. 78 poz. 621).

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 292) ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. w sprawie należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa przez funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 711) ze zmianami wprowadzonemi: a) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 579), obowiązującem od dnia 22 lipca 1927 r., b) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 224), obowiązującem od dnia 1 kwietnia 1930 r. i c) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 292) obowiązującem od dnia 1 maja 1931 r., przy równoczesnem wprowadzeniu właściwej numeracji paragrafów.

Załącznik do obwieszczenia Min. Skarbu z dnia 12 sierpnia 1931 r.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 września 1925 r.

w sprawie należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa przez funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i art. 6 § 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie niniejsze normuje należności za odbywane poza granicami Państwa podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r., praktykantów w służbie administracyjnej, sędziów, prokuratorów i kandydatów na stanowiska sędziowskie, wojskowych zawodowych, wojskowych wymienionych w art. 111, 112, 113 i 114 wyżej powołanej ustawy, oraz szeregowych niezawodowych.

§ 2.

Należności, unormowane niniejszem rozporządzeniem, przysługują w czasie podróży zagranicą od chwili przejazdu do chwili powrotu przez polski punkt graniczny. Za czas podróży i pobytu na obszarze Państwa Polskiego przysługują diety i zwrot kosztów podróży według norm, ustalonych dla podróży służbowych w kraju, z wyjątkiem zwrotu kosztów przejazdu koleją oraz przewozu koleją bagażu podróżnego, a przy podróżach kurjerów dyplomatycznych oraz przesiedleniach także kosztów dorożek i tragaży, do którego to zwrotu mają zastosowanie §§ 13, 18 ust. 2 i 19 niniejszego rozporządzenia.

Przy podróżach zagranicznych przysługują przez cały czas podróży i pobytu poza granicami Państwa diety, przewidziane dla krańcowego punktu tej podróży. W razie jednak zatrzymania się w drodze dłużej, niż 24 godziny, przysługują za ten czas diety według normy stawek, ustalonych dla państwa, w którem się zatrzymano.

W wypadku podróży z zagranicy do kraju należą się za czas podróży do granicy Państwa Polskiego diety według norm, przewidzianych dla państwa, z którego odbywa się podróż z zastosowaniem przepisu, zawartego w drugiem zdaniu poprzedniego ustępu.

Za podróże służbowe pracowników kolejowych z kraju do stacyj kolejowych (miejscowości) granicznych, położonych na obcem terytorjum, przysługują diety według norm, przewidzianych dla podróży służbowych w kraju.

§ 3.

Osobom wymienionym w § 1 przysługują:

I. W razie podróży służbowej (komisji) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) diety oraz
2) zwrot kosztów podróży.

II. W razie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) diety za czas podróży i za czas pozostawania w delegacji oraz
2) zwrot kosztów podróży.

III. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

1) diety dla przeniesionego za czas podróży do nowego miejsca służbowego i za czas do chwili objęcia urzędowania, nie przekraczający 8 dni, liczących się od dnia następującego po przybyciu na nowe miejsce służbowe, oraz diety za czas podróży dla jego żony i dzieci, a to dla żony w wysokości 75%, dla dzieci w wysokości 50% diet, przysługujących przeniesionemu, o ile osoby te pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r.;

2) zwrot kosztów podróży dla przeniesionego, jego żony i dzieci, o ile osoby te pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r.;

3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4.

Diety ustala się jak następuje:

a) dla Prezesa Rady Ministrów, Marszałka Polski, Ministrów i Prezesa Najwyższej Izby Kontroli bez względu na państwo zagraniczne — dol. am. 50.

b) dla funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 październik 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), wojskowych zawodowych oraz wojskowych wymienionych w art. 111, 112 i 113 wspomnianej ustawy, zależnie od grupy uposażenia i państwa zagranicznego:

1. Kraje pozaeuropejskie.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	14
„ „	V — VI	„ „	12
„ „	VII — IX	„ „	9
„ „	X — XII	„ „	5
„ „	XIII — XVI	„ „	4

2. Wielka Brytanja.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	12
„ „	V — VI	„ „	10
„ „	VII — IX	„ „	8
„ „	X — XII	„ „	5
„ „	XIII — XVI	„ „	4

3. Turcja.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	10
„ „	V — VI	„ „	8
„ „	VII — IX	„ „	6
„ „	X — XII	„ „	4
„ „	XIII — XVI	„ „	3

4. Danja, Holandja, Norwegja, Szwecja, Hiszpanja, Portugalja i Litwa.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	10
„ „	V — VI	„ „	8
„ „	VII — IX	„ „	6
„ „	X — XII	„ „	4
„ „	XIII — XVI	„ „	3

5. Związek Socjalistycznych Republik Rad.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	11
„ „	V — VI	„ „	8
„ „	VII — IX	„ „	6
„ „	X — XII	„ „	4
„ „	XIII — XVI	„ „	3

6. Szwajcarja, Włochy i Francja.

Grupa uposażenia	II — IV	fr. szw.	40
„ „	V — VI	„ „	35
„ „	VII — IX	„ „	27
„ „	X — XII	„ „	18
„ „	XIII — XVI	„ „	13

7. Austrja, Finlandja, Bułgarja, Jugosławja, Rumunja i Łotwa.

Grupa uposażenia	II — IV	fr. szw.	30
„ „	V — VI	„ „	26
„ „	VII — IX	„ „	22
„ „	X — XII	„ „	14
„ „	XIII — XVI	„ „	9

8. Belgja, Grecja i Węgry.

Grupa uposażenia	II — IV	fr. szw.	35
„ „	V — VI	„ „	30
„ „	VII — IX	„ „	23
„ „	X — XII	„ „	14
„ „	XIII — XVI	„ „	9

9. Estonja.

Grupa uposażenia	II — IV	fr. szw.	28
„ „	V — VI	„ „	22
„ „	VII — IX	„ „	18
„ „	X — XII	„ „	11
„ „	XIII — XVI	„ „	8

10. Niemcy.

Grupa uposażenia	II — IV	mk. niem.	34
„ „	V — VI	„ „	28
„ „	VII — IX	„ „	21
„ „	X — XII	„ „	14
„ „	XIII — XVI	„ „	9

11. Czechosłowacja.

Grupa uposażenia	II — IV	kor. cz.	180
„ „	V — VI	„ „	150
„ „	VII — IX	„ „	120
„ „	X — XII	„ „	75
„ „	XIII — XVI	„ „	60

Diety płatne są według uznania przełożonej władzy funkcjonarjusza albo w walutach wyżej wyszczególnionych albo też w walucie tego kraju, do którego wyjeżdża funkcjonarjusz, lub w którym zatrzymuje się po drodze dłużej aniżeli 24 godziny, według przeciętnego kursu dolara amerykańskiego, lub franka szwajcarskiego (zależnie od tego, w jakiej walucie wyznaczona jest dieta w niniejszem rozporządzeniu) w dniu poprzedzającym rozpoczęcie podróży na giełdzie stolicy tego kraju, do którego podróż się odbywa. Przy podróżach dłużej trwających, oraz delegacjach (odkomenderowaniach), przy których wypłata diet ma miejsce miesięcznie, obliczanie diet następuje według kursu dolara, lub franka szwajcarskiego z ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego wypłatę.

Gdy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, ustala się diety w wysokości:

dla II i III grupy uposażenia	dol. am.	25
dla IV grupy uposażenia	„ „	20
dla V grupy uposażenia	„ „	15

O tem, czy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, decyduje Minister Spraw Zagranicznych.

Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodowe do Genewy podwyższa się diety, określone w punkcie 6 (Szwajcarja) o 70%. Przy odbywanych tamże tego rodzaju podróżach, trwających dłużej, niż miesiąc (z wyjątkiem podróży na Zgromadzenie Ligi Narodów), Minister Spraw Zagranicznych orzeka uprzednio, czy delegowanym funkcjonarjuszom przyznane zostają diety zwykłe, czy też podwyższone o 70%.

Przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodowe do innych krajów poza Szwajcarją może być przyznany procentowy dodatek do diet, obowiązujących dla danego kraju. Wysokość tego dodatku określi Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych w każdym poszczególnym wypadku, stosownie do zachodzącej potrzeby.

§ 5.

Sędziowie i prokuratorzy, zaliczeni do grup uposażenia A i B otrzymują diety w wysokości, ustalonej dla VI i V grupy uposażenia, zaliczeni do grup

C i D w wysokości, ustalonej dla grup uposażenia IV — I.

Praktykanci w służbie administracyjnej oraz kandydaci na stanowiska sędziowskie otrzymują diety tej grupy uposażenia urzędników państwowych, według której pobierają wynagrodzenie.

Szeregowi niezawodowi mają przy podróżach służbowych prawo do diet ustalonych dla XIII — XVI grupy uposażenia.

W razie awansu w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) należą się wyższe diety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

Przy podróżach odbywanych w charakterze kurjera dyplomatycznego, przysługują diety przywiązane do VIII grupy uposażenia.

W razie wykorzystania jazdy kurjerskiej w celu odbycia podróży służbowej, przysługują diety przywiązane do posiadanej grupy uposażenia.

§ 6.

Po upływie dwu pierwszych tygodni delegacji (odkomenderowania), liczonych od następnego dnia po przybyciu do miejsca delegacji (odkomenderowania), wypłaca się utrzymującym rodzinę w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. diety zmniejszone o 20%, samotnym w rozumieniu powyższego artykułu — diety zmniejszone o 40%.

Delegacja (odkomenderowanie) może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad pół roku może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych ważnemi względami służbowemi za zezwoleniem właściwego ministra.

Ograniczenie co do czasu, zawarte w poprzednim ustępie, nie dotyczy wypadku odkomenderowania na kursy do szkół wojskowych lub cywilnych.

O ile delegowany (odkomenderowany) otrzymuje mieszkanie w budynku rządowym, zmniejsza się diety, określone w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, o 10% diety przysługującej.

W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania), do miejscowości położonych poza miejscem delegacji (odkomenderowania) uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile wypłacane są stosownie do ustępu pierwszego niniejszego paragrafu w wymiarze zmniejszonym, do wysokości określonej w § 4. Ponadto zwraca się koszty podróży według zasad ustalonych w niniejszem rozporządzeniu.

W razie podróży służbowych, odbywanych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji (odkomenderowania), przedłuża się okres dwutygodniowy, za który wypłaca się stosownie do ustępu pierwszego niniejszego paragrafu pełne diety, o ilość dni, w których odbywano podróże służbowe.

§ 7.

Jednostką obliczenia diet jest 24 - godzinny okres czasu, liczący się od chwili rozpoczęcia podróży do chwili ukończenia podróży.

Za czas krótszy, niż 24 godziny, wypłaca się całą dietę, jeżeli czynność służbowa łącznie z podróżą lub sama podróż odbywała się w porze nocnej co najmniej przez 6 godzin między 21 a 6-tą godziną, w przeciwnym razie wypłaca się tylko połowę diet, o ile czynność służbowa łącznie z podróżą lub sama podróż trwała co najmniej 6 godzin.

Jeżeli w ciągu 24 godzinnego czasu podróż służbowa odbywała się zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i na terytorjum zagranicznem, a pobyt na terytorjum zagranicznem trwał co najmniej 6 godzin, należą się diety zagraniczne.

§ 8.

W razie odbywania podróży koleją, początek tejże podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. W razie zaś odbywania podróży innym środkiem lokomocyjnym, np. samochodem, końmi i t. p. należy liczyć początek tejże podróży od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można analogicznie zastosować przepisu zawartego w poprzedniem zdaniu.

§ 9.

Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej lub delegacji.

§ 10.

Diety należą się również w wypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub delegacji przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskiem.

§ 11.

Przepisy, zawarte w §§ 9 i 10, stosują się również do podróży, pozostających w związku z przeniesieniem na inne miejsce służbowe (§ 3 punkt III).

§ 12.

Wojskowym, odkomenderowanym zagranicę, przysługują po nieprzerwanym rocznym pobycie zagranicą w charakterze odkomenderowanego w każdym następnym roku pobytu zagranicą diety za czas urlopu wypoczynkowego, spędzonego zagranicą, nie za dłuższy jednak okres czasu, niż za cztery tygodnie.

§ 13.

Zwrot kosztów podróży obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, koszty przejazdu innemi środkami komunikacyjnemi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróżnego, zwrot wydatków na tragaży, jak również zwrot kosztu dojazdu na dworzec i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani.

Funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od I do VI oraz sędziom i prokuratorom zwraca się cenę biletu I klasy kolei lub statku, funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od VII do IX, cenę biletu II klasy, funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od X do XVI cenę biletu III klasy. Praktykanci w służbie administracyjnej i kandydaci na stanowiska sędziowskie otrzymują zwrot ceny biletu tej klasy, która w myśl postanowienia zawartego w poprzedniem zdaniu, przywiązana jest do grupy, według której pobierają uposażenie.

Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy również i tym, którzy

w myśl postanowienia zawartego w poprzednim ustępie mają w razie jazdy koleją prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

Jeżeli przejazd nastąpił pociągiem pośpiesznym, w którym niema III klasy, otrzymuje ten, który zresztą posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu III klasą, zwrot ceny biletu klasy II.

Odbywającym podróże służbowe (komisje) może być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym, o ile mają w myśl postanowień zawartych w niniejszym paragrafie prawo do zwrotu kosztów biletu pierwszej klasy oraz jeżeli:

a) podróż koleją trwała co najmniej sześć godzin, pomiędzy 21-ą a 6-tą godziną,
b) zachodziła konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych,
c) władza zlecająca podróż służbową stwierdziła konieczność przejazdu wozem sypialnym na koszt Skarbu Państwa,
d) do rachunku kosztów podróży dołączono oryginalny kupon, uprawniający do zajęcia miejsca w wozie sypialnym.

Ust. 5 niniejszego paragrafu ma analogiczne zastosowanie do osób, pobierających uposażenie według VII grupy t. j. może im być przyznany zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów przejazdu wozem sypialnym II klasy, z tą zmianą, że w krajach nie posiadających wagonów sypialnych II klasy może władza, zlecająca podróż służbową, przyznać tym osobom prawo przejazdu I klasą koleją i wozem sypialnym.

Funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, którym w myśl postanowienia zawartego w ustępie drugim niniejszego paragrafu przysługuje zwrot ceny biletu I kl., zwraca się przy podróżach, pozostających w związku z przeniesieniem na inne miejsce służbowe (§ 3 punkt III), faktycznie poniesiony i udowodniony koszt przejazdu wozem sypialnym, o ile zachodzą warunki, ustalone w punktach a) i d) ustępu piątego niniejszego paragrafu.

Funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, nie posiadającym w myśl postanowień niniejszego paragrafu prawa do przejazdu I klasą, a odbywającym podróż w charakterze kurjera dyplomatycznego, może władza wysyłająca przyznać prawo przejazdu na koszt Skarbu Państwa klasą I oraz wozem sypialnym, o ile jest to koniecznem ze względów służbowych.

Osoby mające prawo do ulg w przejazdach państwowemi lub zarządzanemi przez Państwo środkami komunikacyjnemi otrzymują przy likwidacji kosztów podróży zwrot ceny ulgowej.

§ 14.

Przy przejazdach linjami kolejowemi Związku Socjalistycznych Republik Rad zwraca się funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od I — XII, cenę t. zw. miękkiego miejsca, zaś pobierającym uposażenie według grupy od XIII — XVI cenę t. zw. twardego miejsca. Przy przejazdach wymienionemi linjami zwraca się ponadto, pod warunkami ustalonemi w punktach a) i d) ustępu piątego § 13, pobierającym uposażenie według grupy I — VI koszt przejazdu wozem sypialnym na miejscu I kategorji, zaś pobierającym uposażenie według grupy od VII — XII — koszt przejazdu wozem sypialnym na miejscu II kategorji. Funkcjonarjusze państwowi i wojskowi, pobierający uposażenie według grupy od XIII — XVI, otrzymują pod warunkiem, ustalonym w punkcie a ustępu piątego § 13, zwrot ceny t. zw. „miejscówki".

§ 15.

Wyszczególnieni w § 1 wojskowi, wyjeżdżający pierwszy raz zagranicę służbowo, otrzymują tytułem ryczałtu na uzupełnienie ubrania cywilnego kwotę 250 zł. Wojskowi, wyjeżdżający zagranicę ponownie po upływie 3 lat od daty otrzymania ryczałtu oraz przebywający służbowo zagranicą bez przerwy dłużej niż rok, otrzymują jako ryczałt na uzupełnienie ubrania cywilnego kwotę 145 zł.

Przepis ten ma analogiczne zastosowanie do oficerów i szeregowych Policji Państwowej.

§ 16.

O ile opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu, natomiast za czas podróży na okręcie przysługuje tylko 25% diet.

§ 17.

Przy podróżach kołowych zwraca się faktycznie wydaną kwotę o ile okoliczność, że kwota ta nie jest wyższą od przeciętnej ceny najmu koni w danej miejscowości, zostanie stwierdzona przez właściwą władzę konsularną.

Wydatek na podróż kołową zwraca się tylko wtedy, jeżeli niema możności przejazdu kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, statkami i t. p.

Przy podróżach wspólnych wolno zaliczyć dla każdych trzech osób jedną podwodę. W razie przewozu aktów lub przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowej, w większej ilości lub znaczniejszych rozmiarów, wolno zaliczyć jedną podwodę dla dwóch osób. Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza zawsze urzędnik posiadający wyższą grupę uposażenia.

§ 18.

Przy podróżach służbowych (komisjach) i delegacjach (odkomenderowaniach) poza granicami Państwa zwraca się faktyczne koszty przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego o wadze do 50 klg., o ile czynność służbowa łącznie z podróżą trwała co najmniej sześć dni oraz koszt przewozu aktów i innych przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowych, bez względu na wagę oraz czas trwania podróży służbowej.

Postanowienie o zwrocie faktycznych kosztów przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego ma zastosowanie również do przeniesień na inne miejsce służbowe, przyczem nie obowiązuje ograniczenie co do czasu trwania podróży.

§ 19.

Osobom, wymienionym w § 1 z wyjątkiem szeregowych niezawodowych zwraca się wydatki na do-

jazd do dworca kolejowego i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani oraz wydatki ponoszone na tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe oraz przy każdem przesiadaniu na stacjach węzłowych. Wydatki powyższe zwraca się w wysokości kosztów faktycznych i odpowiadających miejscowym cenom.

§ 20.

Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 2 km. od gmachu, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży ani diety.

§ 21.

Do miejsca czynności komisyjnych względnie miejsca delegacji (odkomenderowania) należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo umotywowane.

Przy podróżach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, należy odbyć co najmniej 40 km. drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszemi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 22.

Funkcjonarjuszom państwowym służby zagranicznej oraz wojskowym, przesiedlającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju, zwraca się udowodnione koszty przewozu urządzenia domowego w wysokości nie przekraczającej: odnośnie do samotnych jednomiesięcznego, odnośnie do osób, utrzymujących jednego lub dwóch członków rodziny w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r., dwumiesięcznego, odnośnie do osób, utrzymujących więcej niż dwóch członków rodziny, trzymiesięcznego uposażenia, przysługującego na nowem miejscu urzędowania. Przy odwołaniu do kraju bierze się za podstawę ostatnio pobierane uposażenie zagraniczne.

Przez uposażenie zagraniczne w znaczeniu niniejszego rozporządzenia rozumie się uposażenie bez dodatku reprezentacyjnego.

Przy przeniesieniu, połączonem z awansem, miarodajnem jest uposażenie, osiągnięte przez ten awans.

W zupełnie wyjątkowych wypadkach możliwy jest za zgodą Ministra Skarbu zwrot szczegółowo wykazanych i udokumentowanych kosztów przewozu urządzenia domowego, przewyższających wysokość ustalaną w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Skarb Państwa zwraca udowodnione koszty ubezpieczenia przewożonego urządzenia domowego do wysokości, nieprzekraczającej w stosunku do kierowników poselstw i konsulatów 15%, w stosunku zaś do pozostałych urzędników i oficerów 10% norm, o których mowa w pierwszych trzech ustępach niniejszego paragrafu. Zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego łącznie ze zwrotem kosztów ubezpieczenia nie może jednak przekraczać tychże norm.

Utrzymującemu rodzinę w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. można przyznać dopiero wówczas pełne koszta przeniesienia, jeżeli dostarczy dowodu zamieszkania rodziny na nowem miejscu służbowem. Jeżeli funkcjonarjusz przesiedla się sam, przyznaje mu się zwrot kosztów w wymiarze określonym dla samotnych.

§ 23.

Funkcjonarjuszom państwowym służby zagranicznej oraz wojskowym przesiedlającym się poza granicami Państwa, nowomianowanym na stanowiska służby zagranicznej, względnie odwołanym do kraju przysługuje prawo do zarachowania kosztów podróży pozostających na ich utrzymaniu żony i dzieci według norm, przysługujących im samym w myśl niniejszego rozporządzenia.

Ponadto przysługuje wszystkim kierownikom placówek zagranicznych bez względu na stopień służbowy i ich stan rodzinny prawo zarachowania kosztów podróży jednej osoby ze służby; wszystkim innym funkcjonarjuszom państwowym służby zagranicznej i wojskowym przysługuje prawo do likwidowania kosztów przejazdu jednej osoby ze służby tylko w tym wypadku, o ile rodzina przesiedlającego składa się z niemniej, niż trzech osób łącznie z funkcjonarjuszem.

Przy podróżach koleją i statkiem zwraca się koszty podróży sługi według norm ustalonych dla funkcjonarjuszów zaliczonych do X — XVI grupy uposażenia.

Delegowanym, przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano, przysługuje oprócz należności z § 3 punkt III zwrot kosztów podróży do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i zpowrotem, oraz diety za czas tej podróży z wyłączeniem czasu pobytu w odnośnej miejscowości według zasad, ustalonych dla podróży służbowych, o ile podróż ta jest konieczną do uregulowania spraw wynikłych wskutek przeniesienia.

§ 24.

Wszelkie rachunki kosztów podróży i przeniesienia mają być przedstawione w terminie 14 dni, liczącym się od dnia następującego po dniu, w którym ukończono podróż służbową względnie przesiedlenie.

W wypadkach powtarzających się wyjazdów służbowych np. pewnych stałych inspekcyj, czynności nadzorczych i t. p. mogą być rachunki kosztów podróży za zezwoleniem właściwej władzy naczelnej przedstawione miesięcznie w przeciągu dni ośmiu za miesiąc ubiegły. Przy delegacjach (odkomenderowaniach) dłużej trwających należy rachunki diet przedstawiać miesięcznie w przeciągu ośmiu dni za miesiąc ubiegły.

Przekroczenie powyższych terminów bez dostatecznego usprawiedliwienia pociąga za sobą utratę prawa do zwrotu kosztów, a w następstwie tego obowiązek zwrócenia Skarbowi Państwa całej zaliczki przyznanej na zasadzie § 26 względnie § 27 niniejszego rozporządzenia.

Każdy rachunek kosztów podróży musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej komisję, lub przedłożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego.

Przeciw odmowie przyznania zarachowanych kwot może być wniesione w terminie 14 dni, liczącym się od dnia następującego po dniu doręczenia decyzji, przedstawienie do władzy II instancji względnie do władzy naczelnej, która rozstrzyga ostatecznie. Przedstawienie niema miejsca, o ile władzą, która odmówiła likwidacji rachunku była władza naczelna.

§ 25.

Jeżeli wskutek nadzwyczajnych wydatków cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości należy stosować § 3 punkt II niniejszego rozporządzenia.

§ 26.

Udającym się w podróż służbową przysługuje prawo do zaliczki, nieprzekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet.

Jednocześnie z przedłożeniem rachunku winna być zwrócona ewentualna pozostałość zaliczki.

§ 27.

Postanowienia zawarte w § 26 stosują się również do należności z tytułu przeniesienia.

§ 28.

W wypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu, albo stale się powtarzają, szef właściwej władzy naczelnej może przyznać za zgodą Ministra Skarbu ryczałt zamiast kosztów podróży i diet.

§ 29.

Funkcjonarjusze państwowi i wojskowi, odbywający podróże w charakterze kurjerów dyplomatycznych do miejscowości, objętych normalnemi rutami kurjerskiemi, otrzymują ryczałt, którego wysokość dla poszczególnych rut ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Ryczałt ten obejmuje: diety obliczone za czas podróży, ustalony rutą kurjerską, cenę biletów kolejowych (statku) najwyższej klasy (na obszarze Państwa cena połowy biletu), oraz miejsca w wozach sypialnych, o ile jest to dla danych rut kurjerskich ze względów służbowych konieczne, jak również przypuszczalne koszty dojazdów do i z dworców kolejowych, względnie przystani oraz usług tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe. Waluty, w jakich będzie wypłacany powyższy ryczałt, ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skorbu.

W razie częściowego tylko odbycia podróży kurjer obowiązany jest zwrócić odpowiednią część ryczałtu.

Za absolutorjum dla wydanego ryczałtu służy stwierdzenie przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że podróż, na którą kurjer otrzymał ryczałt, została odbyta.

Oprócz ryczałtu, o którym wyżej mowa, otrzymują kurjerzy zwrot faktycznie poniesionego i udowodnionego kosztu przewozu t. zw. bagażu administracyjnego, o ile przedłożą odpowiedni rachunek w nieprzekraczalnym terminie 14-dniowym, który liczy się od dnia następującego po dniu powrotu z podróży. Przekroczenie terminu powoduje utratę prawa do zwrotu powyższego wydatku. Zaliczki na pokrycie kosztów przewozu bagażu przyznaje się w drodze wyjątku w wypadkach, w których kurjer zmuszony jest zabrać znaczną ilość bagażu.

§ 30.

Do wyjaśnienia wątpliwości powstałych przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia powołany jest Minister Skarbu.

§ 31.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy obowiązujące w przedmiocie, objętym niniejszem rozporządzeniem.

114.

ROZPORZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 sierpnia 1931 r.

L. D. I. 2205/1/31

w sprawie potrącania składek przy wypłacie uposażeń urzędniczych.

Ministerstwo Skarbu przypomina postanowienia okólnika z dnia 7 marca 1931 r. w sprawie zakazu zbiórek w lokalach urzędowych i w związku z okólnikiem Nr. 27 Pana Prezesa Rady Ministrów zakazuje dokonywania jakichkolwiek potrąceń *z list płacy* funkcjonarjuszów skarbowych, nie opartych na obwiązujących przepisach, ani nie wynikających z rozrachunku ze Skarbem Państwa.

115.

ROZPORZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 września 1931 r.

Nr. D. III. 2113/1/31

w sprawie dodatku ekonomicznego.

Na pismo z dnia 28 maja 1931 r. L. 4296/1/Os/31, Ministerstwo Skarbu oznajmia, że w razie zwolnienia funkcjonarjuszki państwowej ze służby kontraktowej za trzymiesięczną odprawą, należy jej mężowi — funkcjonarjuszowi państwowemu przyznać dodatek ekonomiczny na żonę dopiero po upływie 3 miesięcy, za które przyznana została odprawa, albowiem pracodawcy przysługuje prawo bądź zwolnienia pracownika za wypłaceniem odprawy, bądź zatrudnienie go

w okresie wypowiedzenia i wówczas wypłacone pracownikowi sumy mają oczywiście charakter wynagrodzenia.

Różne traktowanie wypadku zwolnienia za trzymiesięczną odprawą i wypadku trzymiesięcznego wypowiedzenia nie da się uzasadnić.

116.

UPOWAŻNIENIE RADY MINISTRÓW

dla Ministra Skarbu do wypłacania fukcjonarjuszom państwowym, sędziom i prokuratorom oraz zawodowym wojskowym, których zwykłem miejscem służbowem jest m. Gdynia, dodatku na mieszkanie wg. II klasy.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 16 września 1931 r. powzięła uchwałę następującej treści:

Par. 1.

Upoważnia się Ministra Skarbu do wypłacania funkcjonarjuszom państwowym, sędziom i prokuratorom oraz zawodowym wojskowym, których zwykłem miejscem służbowem jest miasto Gdynia, dodatku na mieszkanie według II klasy, t. j. według skali, ustanowionej dla miejscowości, posiadających więcej, niż 40.000 mieszkańców.

Par. 2.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie od dnia 1 najbliższego miesiąca po dniu jej uchwalenia i dotyczy tylko osób pozostających w państwowej służbie czynnej.

Podając powyższą uchwałę do wiadomości, Ministerstwo Skarbu (L. D. III. 2252/1/31 z dnia 23 września 1931 r.) uprasza o wydanie zarządzeń co do wypłacania dodatku na mieszkanie dla m. Gdyni według II (drugiej) klasy od dnia 1 października 1931 r. począwszy, a zarazem zaznacza, że powyższa uchwała nie dotyczy osób, pozostających w stanie spoczynku (emerytów).

117.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 21 września 1931 r.

L. 8060/I/Os/31

w sprawie zaliczek na poczet kosztów podróży i diet.

Do

Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Celem unormowania postępowania przy wypłacaniu zaliczek na poczet kosztów podróży i diet z tytułu delegacji, podróży służbowych i przeniesień, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zarządza co następuje.

Zaliczki na poczet kosztów podróży i diet należy pobierać dopiero w dzień wyjazdu lub też w przeddzień, o ile wyjazd ma nastąpić w godzinach rannych albo w dzień świąteczny, względnie na dwa dni przed wyjazdem, o ile wyjazd ma nastąpić w godzinach rannych po dniu świątecznym.

O ileby z przyczyn, niezależnych od delegowanego, czy przeniesionego wyjazd został opóźniony, względnie odłożony, należy pobraną zaliczkę, najdalej w ciągu tygodnia od daty jej podjęcia, zwrócić do kasy Fabryki (Zakładu). Po ustaleniu nowej daty wyjazdu, Fabryka (Zakład) zarządzi nową wypłatę zaliczki w terminie powyżej podanym.

Rachunki kosztów podróży, diet wraz z wyrachowaniem z pobranych zaliczek winny być przedkładane bezwarunkowo w przepisanych terminach.

Treść niniejszego zarządzenia należy podać do wiadomości podległego personelu z tem, że niezastosowanie się do niego bez usprawiedliwiającej przyczyny, a więc niewyrachowanie się w terminie z pobranych zaliczek, względnie przetrzymywanie tych zaliczek, pomimo, że delegacja lub przeniesienie zostały cofnięte lub odroczone na czas dłuższy, będzie uważane za naruszenie obowiązków służbowych, pociągające za sobą odpowiedzialność służbową pracownika.

p. o. Zastępcy Dyrektora P. M. T.

(—) *E. Zaremba*

118.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 104.

z dnia 22 września 1931 r.

L. 5347/OR/31

w sprawie spóźniania się robotników do pracy.

Do

wszystkich fabryk Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Na skutek zajścia, które ostatnio miało miejsce w jednej z fabryk P. M. T. na tle spóźniania się robotników do pracy, Dyrekcja przypomina, że zasadniczo robotnicy spóźniający się nie powinni być w tym dniu dopuszczani do pracy. W praktyce mogą jednak zachodzić wypadki, że na niepunktualne przybycie robotnika złożą się okoliczności wyjątkowe i od niego całkowicie niezależne. Robotnik, mając wtedy przykrości moralne traciłby również i za dany dzień swój zarobek. Ponieważ w odniesieniu do robotników pilnych utrata w takich razach zarobku mogłaby być dla nich istotnie krzywdząca, Dyrekcja P. M. T. w § 6 Regulaminu Pracy L. 35963/VIII/28 dała Fabrykom możność indywidualizowania wypadków spóźnień. Wobec jednak nie jednolitej interpretacji powołanego przepisu, zarządza się co następuje:

I) Praca powinna się rozpoczynać punktualnie o wyznaczonej godzinie.

Początek pracy oznajmia sygnał, z którym równocześnie zamyka się dla robotników wejście na teren fabryki.

Robotników, którzy zgłoszą się do pracy po sygnale, zatrzymuje się na portjerni. O zatrzymaniu spóźnionych, portjer melduje Dyrekcji Fabryki.

Dyrektor Fabryki osobiście, lub wyznaczony przez niego starszy urzędnik, doraźnie bada powody, które wpłynęły na późniejsze zgłoszenie się robotnika, i indywidualnie decyduje o dopuszczeniu lub niedopuszczeniu go do pracy. Jeżli powód spóźnienia

jest błahy lub, jeżeli ten sam robotnik spóźnił się już przedtem kilkakrotnie, decyzja z reguły powinna być negatywna. O ile zaś robotnik przybył do pracy z opóźnieniem, które wynikło z przyczyn od niego niezależnych i poważnych, a porzednio stawiał się do służby punktualnie, Dyrekcja Fabryki może zezwolić na podjęcie w tym dniu przez robotnika pracy.

Robotnikowi, dopuszczonemu do pracy z opóźnieniem wydaje się przepustkę, z którą winien się on zgłosić, zaraz po przebraniu się w ubranie ochronne, do Kierownika Oddziału, w którym pracuje.

Przepustka powinna zawierać datę, imię i nazwisko robotnika spóźnionego, ilość minut, którą robotnikowi należy potrącić w danym dniu za spóźnienie i podpis osoby, decydującej o dopuszczeniu robotnika do pracy.

Kierownik oddziału, któremu robotnik przepustkę tę przedstawia przed podjęciem pracy, porównywa ilość minut spóźnienia zaznaczoną na przepustce z godziną zameldowania się u niego robotnika, w celu sprawdzenia, czy robotnik, od chwili wejścia na teren fabryki, do momentu zgłoszenia się do pracy nie tracił czasu nieprodukcyjnie. W razie stwierdzenia takiego wypadku, Kierownik Oddziału występuje z wnioskiem o odpowiednie ukaranie robotnika.

Za czas stracony z powodu spóźnienia robotnik nie otrzymuje wynagrodzenia.

II) W celu poddania kontroli robotników, przybywających do pracy niepunktualnie, Fabryki zaprowadzą księgę spóźnień, do której wpisywać będą następujące dane:

1) nazwisko i imię robotnika spóźnionego,
2) datę, w której robotnik spóźnił się,
3) godzinę zgłoszenia się do pracy,
4) powód spóźnienia,
5) decyzję o ewentualnem dopuszczeniu lub niedopuszczeniu robotnika do pracy i krótkie motywy tej decyzji,
6) godzinę dopuszczenia do pracy,
7) ilość minut straconych przez robotnika z powodu spóźnienia, w stosunku do których zmniejsza się robotnikowi zarobek,
8) podpis osoby wydającej decyzję.

U w a g a : Do rubryki 6-tej i 7-mej wpisuje się liczby z zaokrągleniem do 5-ciu minut wzwyż wychodząc z założenia, że parę minut robotnik musi stracić na przebranie się. Rubryki 6-ta i 7-ma powinny ściśle sobie odpowiadać. Do przepustki wpisuje się ilość minut, zgodną z rubryką 7-mą.

Księga spóźnień powinna być z reguły przechowywana na portjerni. Do rubryk 1-szej, 2-giej i 3-ciej wpisuje dane portjer, resztę rubryk wypełnia Dyrektor Fabryki lub upoważniony przez niego urzędnik.

III) W liście obecności niestawienie się robotnika do zajęć oznacza się cyfrą zero (0). W razie dopuszczenia robotnika do pracy z opóźnieniem przekreśla się zero pionową kreską, a obok tego znaku zaznacza się w nawiasie ilość minut spóźnienia. Ta ilość minut powinna się zgadzać z uwidocznioną w księdze spóźnień i na przepustce.

Znak spóźnienia w liście obecności czyni Kierownik Oddziału, który cyfruje jednocześnie przepustkę i załącza ją do listy obecności.

IV) Przy sporządzaniu list płacy, pełny zarobek robotnika brutto wyprowadza się drogą pomnożenia ilości przepracowanych dniówek przez normalny zarobek dzienny plus wynagrodzenie za godziny nadliczbowe oraz ewentualne premje. Aby zasady tej nie naruszać z powodu potrąceń za spóźnienia, należy kwotę potrącenia odejmować od wyprowadzonej na dotychczasowych zasadach ogólnej sumy wynagrodzenia brutto. W rubryce listy płacy, zatytułowanej „razem pełny zarobek miesięczny" należy w związku z tem wpisywać ułamek, którego licznikiem, ujętym w nawias, będzie kwota podlegająca potrąceniu za spóźnienie, mianownikiem zaś teoretyczny zarobek robotnika, zmniejszony o kwotę potrącenia za spóźnienie. Różnica ta będzie faktycznym zarobkiem robotnika brutto za dany okres, od którego to zarobku dokonywa się wszelkich potrąceń.

Np. Robotnik przepracował 25 dni w miesiącu; jego dzienna płaca wynosi zł 7,67; za godziny nadliczbowe należy mu się zł 5, a za premje zł 3,75; spóźnił sie 30 minut. Teoretyczny zarobek brutto wynosi 25 x 7,67 ÷ 191,75 + 5 + 3,75 = 200,50 zł. Płaca robotnika za godzinę wynosi $\frac{7,67 \times 6}{46} = 1$ zł. 7a półgodzinne spóźnienie należy zatem potrącić robotnikowi zł 0,50. W liście płacy do rubryki „razem pełny zarobek miesięczny" wpisuje się $\frac{(0,50)}{200}$. Potrąceń dokonywa się od sumy zł 200,—.

W listach zaliczkowych potrąceń z tytułu spóźnień nie uwzględnia się.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zastrzega, że zarządzenie niniejsze nie może w żadnym razie spowodować zwiększenia się procentu robotników, dopuszczanych do pracy z opóźnieniem.

W razie niedopuszczenia robotnicy matki skutkiem nieusprawiedliwionych powodów do pracy należy jednak dziecko jej na ten dzień przyjąć do żłobka czy przedszkola.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego:
(—) *Dr. Al. Kreutz*

FABRYKACJA

119.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 103.
z dnia 18 września 1931 r.
L. 2283/II/F/31.

w sprawie instrukcji o sporządzaniu i wysyłce wyrobów do Gdańska i na eksport.

Do
wszystkich Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przesyła w załączniku „Instrukcję o sporządzaniu i wysyłce wyrobów tytoniowych na eksport".

Zawarte w niej wskazówki winny być stosowane przy produkcji i wysyłce wyrobów eksportowanych, wyjąwszy wypadki, w których Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego w zleceniach produkcji i wysyłki wyrobów eksportowych poleci odstąpić od ustalonych norm.

Ze względu na panujące na zagranicznych rynkach zbytu warunki sprzedaży oraz z uwagi na życzenia poszczególnych odbiorców zagranicznych eksport musi być dostosowany do tych warunków i życzeń i traktowany odmiennie dla każdego kraju.

W obecnej chwili warunki te sprecyzowały się przy eksporcie do Francji i wysyłce do Gdańska, to też część szczegółowa instrucji zawiera wskazówki o sporządzaniu i wysyłce wyrobów do tych krajów. W miarę rozwoju eksportu do innych krajów i stabilizowania się warunków, instrukcja będzie uzupełniana nowemi przepisami.

1 załącznik.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *Dr. Al. Kreutz*

Załącznik do L. 2283/II/F/31.

INSTRUKCJA
o sporządzaniu i wysyłce wyrobów tytoniowych na eksport.

I. OGÓLNE PRZEPISY.

Pojęcie wyrobu eksportowego.

Wyrobami eksportowemi w szerszem znaczeniu nazywamy wyroby tytoniowe, przeznaczone do wysyłki poza obszar Rzeczypospolitej. W tem znaczeniu wyrobem eksportowym mogą być nawet wyroby importowane przez Polski Monopol Tytoniowy, o ile je wywozi się zagranicę, celem odsprzedaży; pod pojęcie to nie podpada towar obcego pochodzenia, przewożony przez obszar celny Rz. P.

W ściślejszem znaczeniu pod wyrobem eksportowym rozumieć należy towar, nieprzeznaczony do obrotu wewnętrznego (konsumcji krajowej), a więc posiadający cechy, odróżniające go od wyrobów przeznaczonych do sprzedaży w kraju.

Cechami temi mogą być:

a) odrębne opakowanie lub jego szczegóły, t. j. odmienne opakowanie bezpośrednie, odmienna etykieta, sygneta i t . p.,

b) specjalne oznaczenie wyrobu o opakowaniu normalnem, wyrazami, znakami i t. p., wskazującemi na przeznaczenie wyrobu do sprzedaży zagranicą,

c) odmienna procedura zastosowana przy sporządzaniu wyrobów.

Cena wyrobów eksportowych.

Wyroby eksportowe są zwykle zwolnione w całości lub w części od podatku konsumcyjnego (t. zw. wewnętrznej opłaty monopolowej); ponadto przy ustalaniu ceny eksportowej stosuje się z reguły pewne dalsze potrącenia od ceny taryfowej (rabat).

Wywóz wyrobów tytoniowych do w. m. Gdańska.

Na podstawie traktatu pokojowego w Wersalu W. M. Gdańsk tworzy z Rz. P. wspólny obszar *celny*, wobec czego między Gdańskiem i Polską istnieje zasadniczo wolny obrót handlowy. Przeprowadzenie tej zasady w całej pełni nie było jednak możliwe, ze względu na odrębne na obu obszarach ustawodawstwo w zakresie podatków pośrednich (spożywczych) i monopolów.

Kwestję obrotu handlowego między Rzeczypospolitą i W. M. Gdańskiem reguluje w szczegółach umowa polsko-gdańska z dnia 24.X. 1921 r. (D. U. R. P. Nr. 16 ex 1922).

Umowa ta przewiduje specjalne postępowanie przy obrocie towarów, podlegających na obszarze jednego z kontrahentów podatkom pośrednim lub będących przedmiotem monopolu (postępowanie przekazowe).

W rozwinięciu zasad umowy polsko - gdańskiej z r. 1922 zawarta została między Rz. P. a W. M. Gdańskiem umowa z dnia 31 marca 1927 r., dotycząca wprowadzenia monopolu tytoniowego na obszarze W. M. Gdańska, zatwierdzona rozporządzeniem Prezydenta Rz. P. z dn. 24 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56 poz. 492). Umowa ta wprowadziła wymianę wyrobów tytoniowych między zarządami obu monopolów w pewnych kontyngentach; w następstwie tego znajdują się stale w sprzedaży: w Polsce — wyroby gdańskie i na obszarze W. M. Gdańska — wyroby polskie.

W myśl zatem umowy z 1927 r. istnieje do Gdańska stały wywóz polskich wyrobów tytoniowych; wywóz ten tworzy pod pewnym względem specjalną odmianę eksportu.

Pod względem administracyjnym i rachunkowym wyroby wywożone do Gdańska są uważane za wyroby eksportowe.

Produkcja wyrobów eksportowych.

Produkcja wyrobów eksportowych odbywa się z reguły na specjalne zlecenie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

W wypadku zarządzenia przez Dyrekcję P. M. T. produkcji na eksport, rozmiary produkcji (ilość wyrobów) muszą ściśle odpowiadać dyspozycji. Należy pamiętać, że wyroby eksportowe posiadają z reguły specjalne cechy, które nie pozwalają na sprzedawanie ich w kraju; ewentualna więc nadwyżka produkcji ponad dyspozycję nie mogłaby być zużytkowana.

Przy produkcji wyrobów eksportowych należy zwrócić specjalną uwagę na należyte wykonanie produktu: na włóknistość i stopień nawilżenia mieszanki, dokładność w opakowaniu, na czystość wykonania, tudzież na zachowanie specjalnych cech wyrobu.

Jeżeli wysyłka towaru eksportowego nastąpić ma z zapasów produkcji, przeznaczonej na obrót wewnętrzny, to dla wywozu musi być wybrany towar *najświeższej* produkcji po dokładnem sortowaniu.

Próbne wysyłki wyrobów eksportowych (próbki - wzory), muszą być przed wysłaniem jak najdokładniej sortowane; specjalną uwagę przy papierosach zwracać należy na napełnienie, przy cygarach na *jednolity* kolor pokryw.

Co się tyczy opakowań zewnętrznych, to o ile dla danej partji Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego nie przypisała specjalnych *(odmiennych)* opakowań, należy do wysyłki wybrać skrzynie nowe, najsilniejsze, obręczowane żelaznemi taśmami na narożnikach.

Opakowania specjalne na towary eksportowe, winny odpowiadać wszystkim warunkom zarządzenia wysyłkowego (grubość desek, suchość, obręczowanie, zawartość, techniczne warunki zapakowania i t. p.).

Wogóle przy wyrobach eksportowych należy mieć na uwadze, że mają one zdobyć zagraniczny rynek zbytu i wytrzymać zaciętą i nieprzebierającą w środkach konkurencję; w walce konkurencyjnej przeciwnik wykorzystuje każdą choćby najmniejszą usterkę, najmniejsze uchybienie względnie odchylenie, czy różnicę.

Zarachowania.

Wysyłkę wyrobów eksportowych (łącznie z wysyłką do W. M. Gdańska) zarachowuje się materjałowo w rejestrze eksportowym dla wyrobów (IIr) z ceną eksportową, podaną przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego w dyspozycji wysyłkowej; dla obrachunku z odbiorcą należy odbitkę faktury przedłożyć Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego (W. IV.) natychmiast po uskutecznionej wysyłce.

Podstawę do zarachowania tworzy faktura.

Stosownie do dyspozycji należy dla odbiorcy sporządzić wymagane dokumenty wysyłkowe (rachunek, awizo, specyfikację i t. p.).

Jeżeli fabryka sama dokonuje wysyłki (bez pośrednictwa firm transportowych, lub pełnomocnego przedstawiciela odbiorcy) należy przygotować dokumenty przewozowe, wymagane przez Zakłady transportowe w ruchu międzynarodowym (przewozowe listy zagraniczne, konosamenty, deklaracje i t. p.); jeżeli transportu dokonują firmy przewozowe lub przedstawiciel odbiorcy, czynność fabryki ogranicza się do wręczenia im towaru za pokwitowaniem odbioru na fakturze.

Przy wysyłce towaru we własnym zarządzie, należy zwrócić uwagę na właściwe deklarowanie towaru na listach przewozowych i dokumentach dla odprawy celnej.

Należy również mieć na uwadze, kto i do jakiego miejsca ponosi koszta transportowe, magazynowania, załadowania i t. p. innemi słowy na brzmienie umowy względnie zarządzenia wysyłkowego *odnośnie miejsca dostawy.*

Wysokość uiszczonych opłat kolejowych, należy podać do wiadomości Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego (Wydział IV) przy przesyłaniu odbitki faktury.

II. PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE.

A. Wywóz do W. M. Gdańska.

Produkcja.

Wyroby tytoniowe, przeznaczone do wywozu na obszar W. M. Gdańska jako t. zw. „kontyngent", są sporządzane wg. procedury dla wyrobów przeznaczonych do obrotu wewnętrznego i pakowane w opakowania, używane w kraju.

Papierosy winny zawierać na gilzie względnie osłonce znak „E", wielkości i typu, ustalonego zarządzeniem z dnia 6 lutego 1930 r. L. 360/II/30; klisz z lit. „E" nie wolno używać do produkcji wyrobów dla obrotu wewnątrz kraju, to też na eksport może być sporządzana tylko ilość oznaczona w zarządzeniu wysyłkowem.

Opakowania bezpośrednie, jakkolwiek niezmienione co do swej postaci, napisów i oznaczeń, posiadają dodatkowe cechy odróżniające je od opakowań, przeznaczonych do obrotu na obszarze R. P., a mianowicie:

a) Wszystkie opakowania bezpośrednie winny posiadać na *zewnętrznej spodniej* stronie opakowania względnie manszetu (przy pudełkach blaszanych) litery „D. K.", przepisanej wielkości i kształtu.

Znakiem „D. K." może być opatrzona tylko taka ilość opakowań, która odpowiada ściśle ilości wyrobów, wymienionej w zarządzeniu wysyłkowem; wyroby ze znakiem „D. K." nie mogą być dopuszczone do obrotu wewnętrznego.

b) Skrzynie z wyrobami przeznaczonemi na wywóz do W. M. Gdańska są zaopatrywane znakiem „D. K.", który należy umieszczać pod szyfrą kontroiną na skrzyni.

Wysyłka.

Wysyłka następuje pod adresem „Danziger Tabakmonopol A. G." w Gdańsku — Weidegasse 35/38, stacja przeznaczenia: „Gdańsk — Lege Tor" — za pośrednictwem Urzędu Celnego: „Zollamt I Inlandsverkehr".

Po przygotowaniu posyłki należy o zamierzonym transporcie zawiadomić kompetentny terytorjalnie „Urząd Skarbowy Akcyz i Monopoli Państwowych", podając wagę przesyłki brutto i netto, ilość colli i rodzaj wyrobów z prośbą o wysłanie przedstawiciela Urzędu, celem skontrolowania i opieczętowania transportu.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopoli Państwowych po stwierdzeniu zawartości przesyłki i opieczętowaniu tejże doręczy Fabryce „kartę przekazową" (w myśl rozp. Min. Skarbu zd nia 31 marca 1922 r. Dz. U. M. S. Nr.11 poz 153 ex 1922); kartę przekazową należy dołączyć do odnośnego listu przewozowego, za którym następuje wysyłka towaru.

Do przesyłki należy dołączyć: „Specyfikację" wysłanych wyrobów z podaniem cen wg. cennika sprzedaży.

Posyłka winna być nadana jako *opłacona.*

O nadaniu przesyłki należy zawiadomić „Danziger Tabakmonopol A. G." przy dołączeniu kopji specyfikacji oraz Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego w myśl przepisów zawartych w części ogólnej niniejszej instrukcji.

B. Eksport do Francji.

Produkcja.

Importerem wyrobów tytoniowych jest Monopol Francuski.

Wyroby przeznaczone na eksport do Francji sporządzane są zasadniczo wg. przepisów proceduralnych dla wyrobów przeznaczonych do obrotu krajowego. Odnośnie niektórych marek eksportowanych do Francji Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleciła używanie pewnych prowenencji względnie wykluczyła stosowanie pewnych substytutów. Przed przystąpieniem do produkcji wyrobów na eksport do Francji, należy zbadać odnośne przepisy, obowiązujące w danym momencie.

Wyroby oraz opakowania bezpośrednie winny zawierać następujące znaki:

a) Papierosy na osłonkach i gilzach znak „E", wielkości i typu ustalonego zarządzeniem z dnia 6-go lutego 1930 r. L. 360/II/30. Klisz z lit. E nie wolno używać do produkcji papierosów dla obrotu wewnątrz kraju, to też produkować można tylko ilości oznaczone w zarządzeniu wysyłkowem.

b) Wszytskie opakowania bezpośrednie należy zaopatrzyć w znak „E" wielkości i typu ustalonego zarządzeniem z dnia 14 lutego 1931 r. L. 502/II/31. Znak ten należy umieszczać:

1) na pudełkach wieczkowvch i kartonowych *na spodzie* pudełka w prawym rogu od przodu pudełka. *W tem samem miejscu* należy umieszczać ten znak na manszecie (osłonce) przy pudełkach blaszanych.

2) na pudełkach klapkowych znak „E" należy umieszczać *w środku* pudełka, pod sygnetką okrągłą,

3) na paczkach z tytoniami i tabaką należy znak „E" umieszczać *na środku tylniej* ściany opakowania.

c) Jednostki opakowań bezpośrednich z papierosami są zamykane przepisanemi sygnetkami; ponadto umieszcza się obok sygnetki nalepkę z cenami obwiązującemi we Francji następującej treści: „Vente en France-Prix... F".

Wkładanie kartek kontrolnych lub oznaczanie opakowań bezpośrednich szyframi kontrolnemi odpada; nie zwalnia to jednak fabryki produkującej z obowiązku jak najściślejszej kontroli przy pakowaniu z zapisaniem nazwisk osób, dokonywujących pakowania wyrobów.

Przy papierosach tworzy się z poszczególnych jednostek opakowania colli po 200 szt. w pudełkach kartonowych niezamykanych formowanie pakietów a 1.000 szt. względnie 1 kg. odpada. Na wieku kartonów umieszcza się stampilą ręczną napis, wskazujący nazwę wyrobu i ilość np. „Egipskie Sp.... 200 cig."

Kartony a 200 szt. otrzymują wkładki o wymiarze 65 x 90 mm. z napisem o następującej treści:

„Monopole Polonais des Tabacs
„Maden" i t. p.
Nr. ....
Represenṫant E. Paulin
38 Avenue de Neuilly
Neuilly s/Seine"

Wkładki umieszcza się w kartonach a 200 szt. po zaopatrzeniu w Nr. bież. od 1-go, poczynając dla każdej partji; ponadto wkładka otrzymuje w prawym rogu numerację partji liczbą rzymską.

Przy układaniu kartonów a 200 szt. do skrzyń należy przestrzegać, aby w poszczególnych skrzyniach N. N. wkładek szły bieżąco i w ten sposób, aby warstwy górne — licząc od wieka — posiadały N. N. niższe i aby N. N. wzrastały w kierunku warstw dolnych. Numery kartonów (wkładek), zapakowanych w poszczególnych skrzyniach, winny być podane w fakturze, w formie „od — do" przy numerze dotyczącej skrzyni.

Skrzynie winny być sporządzone z materjału grubości 18 — 20 mm. i dobrze obręczone.

Skrzynie otrzymują specjalną numerację bieżącą „eksportową" w ten sposób, aby N. N. partji następnych były dalszym ciągiem N. N. partji poprzednich.

Wysyłka.

Wysyłkę towarów wraz ze specyfikacją zawartości poszczególnych skrzyń uskutecznia się na adresie: „Manufakture des Tabacs 319 Rue de Charenton Paris — Neuilly".

Duplikat listu przewozowego wraz z odpisem specyfikacji i fakturą pro forma należy wysyłać pod adresem reprezentanta Polskiego Monopolu Tytoniowego we Francji: Dr. E. Paulin, Neuilly S/Seine 38 Avenue de Neuilly/pres Paris).

W fakturze pro forma należy zastosować ceny jednostkowe za wyroby, podane przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Po przygotowaniu posyłki należy zwrócić się do Urzędu Celnego i Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopoli Państwowych, celem wysłania urzędników dla dokonania przepisanej odprawy.

Posyłkę do Francji należy nadawać *jako opłaconą.*

Przy przesyłkach o wadze powyżej 4.000 kg. brutto należy w listach przewozowych w rubryce „żądane taryfy i droga przewozu" zamieszczać następującą klauzulę: „Die Fracht ist auf der Deutschen Reichsbahn zu den Frachtsätzen des Durchfuhr — Ausnahmetarifs D. 49 zu berchnen".

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *Dr. Kreutz*

ORGANIZACJA SPRZEDAŻY

120.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 102
z dnia 15 września 1931 r.
L. 3473/IV/1/31.

w sprawie przyznawania kredytu na pobór wyrobów tytoniowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach.

W ustępie przedostatnim okólnika z dnia 21-go sierpnia 1931 r. L. 3252/IV/1/31 skutkiem pomyłki opuszczone zostały po słowach: „w niniejszym okólniku" — słowa: „w wypadkach prolongowania dotychczasowego kredytu," którą to pomyłkę Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego prostuje.

Za Dyrektora Pol. Mon. Tyt.
Naczelnik Wydziału
(—) *Abłamowicz*

Uwaga: Przy ogłaszaniu okólnika L. 3252 w numerze 5-tym Dziennika Urzędowego Polskiego Monopolu Tytoniowego poz. 102 zaszła w spisie treści pomyłka, a mianowicie zamiast L. 8252 ma być L. 3252.

TRANSPOT

121.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 105
z dnia 16 września 1931 r.
L. 2143/I/Og./Tr./31.
w sprawie raportów kwartalnych kosztów przewozów kolejowych i lokalnych.

Do
wszystkich Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przesyła w załączeniu wzór raportów kwartalnych, dotyczących przewozów kolejowych i lokalnych, które należy sporządzać zamiast dotychczasowych miesięcznych wykazów kosztów przewozu koleją, utrzymania własnego taboru konnego i przewozów końmi najętemi, nadsyłanych na podstawie zarządzeń L. 33629/VI/2/29 i L. 30309/VI/2/29.

Pierwszy raport za czas od dnia 1-go kwietnia r. b. do dnia 30-go września r. b. należy nadsyłać do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego najdalej do dnia 15-go października r. b., następne zaś raporty kwartalne najdalej do 10-go każdego miesiąca z początkiem następnego kwartału.

W rubryce 9 raportu winny być, w wypadkach przewożenia towarów na różnych przestrzeniach, wyszczególnione stawki jednostkowe za przewiezione transporty.

W związku z powyższym odwołuje się okólniki: z dnia 11.VII.29 L. 30309/VI/2/29 i z dnia 24.VIII.29 L. 33629/VI/2/29.

Wobec uregulowania niniejszem zarządzeniem sprawy utrzymania własnych koni i taboru oraz zarządzeniem z dnia 22.X.29 L. 34926/VI/Tr./29 sprawy utrzymania własnych samochodów odwołuje się zarządzenie z dnia 17.VII.29 L. 30073/II/F/29 w części dotyczącej nadsyłania raportów warsztatowych „Utrzymanie środków transportowych".

p. o. Zastępcy Dyrektora Pol. Mon. Tyt.
(—) *E. Zaremba*

1 załącznik.

RACHUBA I KASOWOŚĆ

122.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 98.
z dnia 4 września 1931 r.
L. I. 5257/VII/5/31
w sprawie zarachowywania wyrobów tytoniowych przyjmowanych do przeróbki.

Do
wszystkich Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych, Państwowych Magazynów Surowców i Wyrobów Tytoniowych, Urzędów Wykupu Tytoniu i Państwowych Magazynów Wyr. Tyt. i Skarbowego Zakładu Sprzedaży Wyrobów Tytoniowych w Gdyni.

W celu ujednostajnienia sposobu zarachowywania wyrobów tytoniowych, przyjmowanych do przeróbki od hurtowników względnie innych koncesjonowanych sprzedawców, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleca aby wyroby takie ze względu na to, że wartość ich może być określona dopiero przez Fabrykę przerabiającą, traktowane były jako depozyt, a więc i zarachowywane w dzienniku depozytowym tylko ilościowo z wyszczególnieniem ilości każdego gatunku i rodzaju: na przychód z chwilą przejęcia ich od zainteresowanego, a na rozchód przy wysłaniu do Fabryki przy odpowiednim piśmie.

Wszystkim Państwowym Fabrykom Wyrobów Tytoniowych
do wiadomości z tem, że otrzymane do przeróbki wyroby należy zarachowywać w myśl zarządzenia z dn. 1.II. 1926 r. L. 1059/II/26 tak na przychód jak i na rozchód bez wartości. Natomiast uzyskane z sortowania czy to wyroby zdrowe zdatne do sprzedaży, czy też mieszanki, należy zaprzychodować według cen wewnętrznych.

Za Dyrektora P. M. T.
(—) *M. Chełmoński*
Naczelnik Wydziału Finansowego

123.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 99
z dnia 4 września 1931 r.
L. 5258/VII/5/31
w sprawie sporządzania wykazów przeróbek wyrobów tytoniowych.

Do
wszystkich Fabryk Wyrobów Tytoniowych.

W związku ze zmianą sposobu określania strat, wynikłych wskutek przeróbki uszkodzonych lub zepsutych wyrobów tytoniowych, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleca zamiast dotychczas sporządzanych wykazów kosztów przeróbki, poczynając od dnia 1 października b. r., sporządzać i nadsyłać wykazy przeróbki ściśle według załączonego wzoru, przyczem jeżeli wyroby oddane do przeróbki pochodzą od 2 właścicieli (choć w 1 przesyłce) powinny fabryki sporządzać 2 oddzielne wykazy. Jak wynika z tego wzoru strata będzie ustalana tylko na podstawie różnicy między wartością wyrobów oddanych do przeróbki, a wartością uzyskanych użytecznych materjałów, t. j. wysortowanych wyrobów zdrowych, zdatnych do sprzedaży po usunięciu zewnętrznego uszkodzenia przez zmianę opakowania lub przy cygarach przez ponowne oprzędzenie (wzgl. nałożenie nowej pokrywy), albo też mieszanki lub domieszki i kosztów związanych z przesyłką uszkodzonych lub zepsutych wyrobów do fabryki oraz związanych z przepakowaniem względnie ponownem pokryciem (przy cygarach) lub też uzyskaniem zdatnej do ponownego użycia mieszanki lub domieszki.

Wartości wyrobów oddanych do przeróbki jak również uzyskanych z sortowania zdatnych do sprzedaży, w żadnym wypadku podawać nie należy, gdyż uskuteczniane to będzie w Dyrekcji, natomiast wartość uzyskanej mieszanki lub domieszki należy zawsze podawać w/g cen wewnętrznych. Pozostałe koszta, wyszczególnione wyżej (jak również w wykazie), należy podawać w/g rzeczywistych wydatków. Żadnych innych kosztów podawać nie należy.

Załącznik do L. 2143/I/Og/Tr/31.

Pieczątka Fabryki — Zakładu

L. ....

R A P O R T
przewozów kolejowych i lokalnych za kwartał .... 193 ... / ... 3 ... r.

A.

RODZAJ TOWARU	Ilości odebrane	Ilości wysłane	Ilości przewiezione na miejscu	Razem	Koszty przewozu kolejow.		Koszty bocznicowe		Osiowe		Stawka za 100 kg wzgl. w/g kursu		Wypłacona należność przewoźnik.		Przewieziono ogółem: przez przewoźnika najemnego	Przewieziono ogółem: własnemi końmi	Przewieziono ogółem: własnemi samochodami	U w a g i
	kg	kg	kg	kg	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	kg	kg	kg	
1	2	3	4	5	6		7		8		9		10		11	12	13	14
1. Surowiec zagraniczny.																		
a) od dostawcy lub granicy do Magazynu lub Fabryki																		
b) z Magazynu z Sofji do Magazynu lub Fabryki . . .																		
c) z Magazynów do Fabryk .																		
2. Surowiec krajowy.																		
a) ze stacji wykupu do Magazynów Fermentacyjnych																		
b) z Magaz. fermentacyjnych do Magaz. lub Fabryk . .																		
c) z Magazynów do Fabryk																		
3. Wyroby Tytoniowe:																		
a) z Fabryk do Magazynów																		
b) z Fabryk do Fabryk . .																		
c) z Magazynów do Magazyn.																		
d) z Magazynów do Fabryk																		
4. Artykuły pomocnicze.																		
a) od dostawcy																		
b) z Fabryki Opakowań i Etykiet P.M.T. Poznań—Jeżyce																		
c) z Fabryk do Fabryk																		
d) z Fabryk do Magazynów																		
e) z Magazynów do Magazynów																		
f) z Magazynów do Fabryk																		
5. Próżne skrzynie.																		
6. Węgiel-koks-drzewo opał.																		
7. Inne przedmioty																		
R a z e m . .																		

B.

Stan ilościowy z końcem kwartału									Kwartalny koszt utrzymania własnych koni i taboru															
woźniców	koni	źrebaków	wozów	platform	powozów	bryczek	sani robocz.	sani osob.	Utrzymanie woźniców		Zakup koni, taboru i uprzęży		Zużyto na utrzymanie koni, żywienie i podściółkę		Leczenie i kucie koni		Reperacje taboru uprzęży i t. p. oraz zakup akces.		Utrzymanie stajni, wozowni i ich remont		Razem		Uwagi
									Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		11		12		13		14		15		16		17

1. Zmiany w stanie ilościowym w ciągu kwartału (do wykazu B, rubr. 1 do 9)

2. Wyszczególnienie zużytej paszy (ilość owsa, siana, słomy na sieczkę, słomy na podściółkę i t. p.z podaniem cen jednostkowych.

Podpis sporządzającego raport:

Podpis Dyrektora — Kierownika:

Wszystkie poprzednie zarządzenia w powyższej sprawie, sprzeczne z niniejszem, tracą moc obowiązującą.

Jednocześnie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zaznacza, że skrzynie należy uwidaczniać w wykazach przeróbek w myśl zarządzenia z dn. 23.XI. 1928 r. L. 42339/VII/28 r.

1 załącznik. Za Dyrektora P. M. T.
(—) *M. Chełmoński*
Naczelnik Wydziału Finansowego

124.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 101

z dnia 12 września 1931 r.
L. 5460/VII/5/31

w sprawie cennika wewnętrznego na opakowania zewnętrzne wyrobów.

Do
wszystkich Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych i Fabryki Opakowań i Etykiet P. M. T. w Poznaniu — Staszica.

W celu ujednostajnienia sposobu zarachowywania obrotu opakowaniami zewnętrznemi wyrobów gotowych Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wprowadza cennik wewnętrzny tych opakowań, a mianowicie:

Skrzynie z desek i kompletów		
nowe duże	Zł 4.50	za sztukę
nowe średnie	„ 3.80	„
nowe małe	„ 3.30	„
reperowane duże	„ 2.90	„
reperowane średnie	„ 2.20	„
reperowane małe	„ 1.70	„
Skrzynie dyktowe reperowane		
duże	Zł 3.70	„
średnie	„ 2.90	„
małe	„ 2.20	„
Worki nowe i reperowane	„ 2.25	„

Według tego cennika należy wyceniać cały wewnętrzny obrót opakowaniami, t. j. z chwilą wyprodukowania ich względnie naprawiania (oddania ze skrzyniarni, wzgl. wyrobu worków do ekonomji) aż do chwili zapakowania w nie wyrobów gotowych. Natomiast opakowania wydane z pakowalni już z wyrobami, należy zachowywać po cenach sprzedażnych (taryfowych).

Na próżne opakowania nadsyłane z Magazynów Sprzedaży, względnie odkupione bezpośrednio od hurtowników, do czasu ich naprawy, lub też oddania do pakowalni, o ile naprawy nie wymagały, cenami wewnętrznemi będą ceny sprzedażne.

To samo dotyczy skrzyń wymiarowych, otrzymywanych od dostawców, jako opakowanie materjałów pomocniczych, a zdatnych do zapakowania wyrobów.

Cennik powyższy obowiązuje od dnia 1 kwietnia r. b., a zatem należy przeprowadzić jako pojedyńcze pozycje w Głównym Dzienniku Ekonomicznym nie później jak z końcem września, to znaczy jeszcze w II kwartale, dodatkowe zarachowanie różnic między cenami wewnętrznemi, a cenami według których opakowania te zarachowane zostały, w ciągu 2-ch pierwszych kwartałów, to znaczy bez remanentów na dzień 1 kwietnia r. b., o ile zaś zarachowania te były uskuteczniane bez wartości, przeprowadzić dodatkowe wycenienia, przyczem tak w pierwszym, jak i w drugim wypadku należy załączyć szczegółowe specyfikacje do przychodu i rozchodu oddzielnie.

Nie dotyczy to tych fabryk, które sporządzały na wyrób skrzyń oddzielne raporty warsztatowe i zarachowania prowadziły według cen kosztu własnego, określonego na podstawie tych raportów, a więc fabryki te cennik wewnętrzny obowiązywać będzie od od 1 października r. b. i to tylko na skrzynie wyprodukowane lub naprawiane po tym terminie.

Skrzynie oddawane z ekonomji do biura materjałowego w celu zapakowania w nie surowców lub innych materjałów tytoniowych, jak również używane przez samą ekonomję do zapakowania materjałów pomocniczych, należy zawsze zarachowywać po cenach wewnętrznych tak w chwili wydania ich, jak również i przy wysyłce do innych Zakładów lub Urzędów. W tym celu w Głównym Dzienniku Materjałowym na stronie 30 następną rubrykę za rubryką „Beczki" należy zatytułować „Skrzynie" i do rubryki tej zapisywać wszystkie skrzynie, przeznaczone lub użyte do innego celu, niż zapakowania wyrobów tytoniowych. Dalej na stronie 31 tegoż dziennika rubrykę trzecią zamienić na rubrykę wartościową i prowadzić w niej wszystkie wartości opakowań, zapisanych do poprzednich rubryk, w ten sposób rubryki następne pozostaną do zarachowywania opakowań wyłącznie tylko wyrobów gotowych, a więc i rubryka wartościowa tych opakowań (ostatnia) będzie miała nazwę „Wartość opakowania Wyrobów Gotowych". A zatem wszystkie wartości innych opakowań, figurujące w tej rubryce należy przenieść do poprzedniej nowootworzonej.

W związku z powyższem Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleca, poczynając od II kwartału sporządzać i nadsyłać do Wydziału VII/5 Dyrekcji odpisy z części Sprawozdania kwartalnego dla Oddziału Statystyczno - Kalkulacyjnego Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, dotyczącej Oddziału „Wyrób skrzyń i worków", przyczem odpis ten powinien być uzupełniony wyciągiem z „Podziału Wszystkich Wydatków Fabrycznych", obejmującym działy: II — Robocizna zasadnicza, i III — Robocizna pomocnicza w oddziale „Wyrób Skrzyń i Worków".

Niezależnie od tego należy, w celu umożliwienia Centralnej Księgowości właściwego księgowania wydatków związanych z wyrobem worków do pakowania wyrobów gotowych, zamiast dotychczasowego rejestru 22 r. i p., poczynając od dnia 1 października prowadzić dwa oddzielne rejestry:

1) 22-r. Wyrób i naprawa opakowań płóciennych i sznurów,

2) 22-a, r, p. Wyrób i naprawa worków na wyroby gotowe.

Jak wynika z samej nazwy, ostatni ma służyć wyłącznie do zarachowywania materjałów, potrzebnych do wyrobów i naprawy tylko worków, przeznaczonych do zapakowywania wyrobów gotowych, jak również samych worków (nowych i naprawionych) natomiast pierwszy obejmować będzie wszelkie inne opakowania płócienne i sznury.

Za Dyrektora P. M. T.
(—) *M. Chełmoński*
Naczelnik Wydziału Finansowego

Załącznik do L. 5258/VII/5/31.

Państwowa Fabryka Wyrobów Tytoniowych

w…

do L.

WYKAZ PRZERÓBKI

nadesłanych z… za fakturę z dn.… Nr.…

przy piśmie z dn.… L.…

stosownie do polecenia D. P. M. T. L. z dnia…

L. p.	Nazwa wyrobów oddanych do sortowania wzgl. przeróbki, oraz wyszczególnienie związanych z tem wydatków	Ilość sztuk wzgl. kg	Wartość		Uzyskano								Efektywna strata. 1) różnica między wartością wyrobów oddanych do przeróbki, a uzyskanych materjałów. 2) wydatki związane z uzyskaniem użytecznego materjału.	Uwagi
					Wyrobów zdatnych do sprzedaży			Mieszanki lub domieszki				Nieużytku		
			Zł	gr	szt.-kg	Wartość Zł	Wartość gr	nazwa	Ilość kg	wartość cen wew. Zł	wartość cen wew. gr	kg		
1 2 3 4	Koszta przesyłki do F-ki a) kolejowe ew. pocztowe b) lokalne Koszty sortowania, rozbiórki, czyszczenia, ew prażenia. Koszty ponownego opakowania (wzgl. pokrycia: a) materjały (wyszczególnić jakie): b) robocizna.													

Data…

Podpisy

UPRAWA TYTONIU, WYKUP I FERMENTACJA

125.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 106

z dnia 24 września 1931 r.

L. 2075/IX/3/31

w sprawie metod fermentacji krajowego surowca ze zbioru roku 1931.

Do

Urzędu Wykupu Tytoniu: w Zabłotowie, Monasterzyskach, Grodnie, Borszczowie, Krzemieńcu, Lublinie.

Urzędu Wykupu Tytoniu i P. M. W. T.: w Jagielnicy, Grudziądzu, Tarnopolu.

Państwowej Fabryki Wyrobów Tyton.: w Wodzisławiu.

Państwowego Zakładu Doświadczalnego Uprawy Tytoniu w Piadykach.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego ustala następujące sposoby postępowania przy fermentacji surowca ze zbiorów r. 1931.

Tytoń I kategorji.

Wykupiony tytoń tej kategorji należy przed fermentacją poddać dokładnej segregacji.

Segregacja winna być tak przeprowadzona, by tytoń po fermentacji mógł być całemi belikami do odpowiednich sortymentów klasyfikowany.

Wykupiony więc tytoń należy sortować na:

1) bardzo jasne liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe,
2) jasne liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe,
3) bardzo jasne liście macierzyste,
4) jasne liście macierzyste,
5) ciemne liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe,
6) ciemne liście macierzyste.

Rozumie się samo przez się, że liście winny być zdrowe i dojrzałe.

Fermentację powyższych sort należy przeprowadzić w belikach orjentalnych z papuszowanych liści.

Przed belikowaniem należy doprowadzić surowiec do właściwego stanu wilgotności.

Wykupione liście IV i V klasy, spodaki, oraz liście gorsze wyższych klas po wydzieleniu z nich materjału wilgotnego i rażonego pleśnią należy fermentować w stertach okładanych na zewnątrz tytoniem węgiersko - ogrodowym niższych klas.

Przy wymienionej wyżej segregacji wyższych klas surowca I kategorji należy uwzględnić aromat i treściwość liści. Tego rodzaju liście należy belikować osobno.

Również należy zwracać uwagę na pochodzenie tytoniu.

Tytoń wyróżniający się swoją jakością należy belikować osobno z oznaczeniem na belikach miejscowości i plantatora.

Tytoń II kategorji.

Wykupiony tytoń tej kategorji w klasach od doborowej do II należy poddać dokładnej segragacji na:

1) bardzo jasne liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe,
2) jasne liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe,
3) bardzo jasne liście macierzyste,
4) jasne liście macierzyste.

Rozumie się samo przez się, że wybrane liście muszą być zdrowe i dojrzałe.

Fermentację powyższych sort liści należy przeprowadzić w belikach orjentalnych. Przy belikowaniu należy zwracać uwagę na właściwy stan wilgotności liści.

Całą pozostałą ilość tytoniu tej kategorji należy fermentować w stertach.

Przed fermentacją należy wydzielić materjał wilgotny i rażony pleśnią. Materjał wilgotny należy przed złożeniem w sterty przesuszyć, poczem fermentować normalnie.

Materjał rażony pleśnią należy po doprowadzeniu do normalnego stanu wilgotności fermentować w dużych stertach z dopuszczeniem do temperatury 50°C.

Tytoń średniej jakości (III klasa wykupowa) należy fermentować w stertach średnich rozmiarów w stertach średnich rozmiarów do temperatury 35 — 40°C.

Tytonie gorsze należy fermentować w stertach dużych do temperatury 45°C.

O ile z pewnych przeszkód, niezależnych od Urzędu, tytoń nie mógłby być przed fermentacją odpowiednio przebrany i materjał wilgotny nie został dokładnie wydzielony, to w tym wypadku należy przeprowadzić pierwszą fermentację najwyżej do temperatury 35°C. Przy rozbieraniu takich stert należy cały materjał rażony pleśnią i wilgotny wydzielić.

Niezależnie od pierwszej segregacji należy przy każdem przekładaniu stert zwracać uwagę na wydzielanie zauważonych papusz wilgotnych i spleśniałych.

Przy prowadzeniu fermentacji w magazynach z centralnem ogrzewaniem należy w pierwszym okresie fermentacji utrzymywać temperaturę na niskim poziomie, a więc albo ogrzewania nie używać, albo ogrzewać tylko w tej ilości, by temperatura nie przekraczała 10° C.

W Urzędzie Wykupu Tytoniu w Monasterzyskach ze względu na to, że dotychczas nie była tam stosowana fermentacja w belikach, oraz ze względu na niewyszkolenie robotnic w tych czynnościach należy przeprowadzić próbną fermentację w belikach z niedużą ilością tytoniu II kategorji (około 1000 kg.).

Dla celów doświadczalnych należy w Urzędzie Wykupu Tytoniu w Jagielnicy i Borszczowie wybrać z wykupowej III kl. po około 100 kg. ciemnych, dojrzałych i zdrowych liści wierzchołkowych i przefermentować w belikach.

Tytoń III kategorji.

Wykupiony surowiec tej kategorji należy przed fermentacją poddać segregacji w celu wydzienia materjału wilgotnego i rażonego pleśnią.

Przesegregowany materjał należy poddać fermentacji w stertach z dopuszczeniem do temperatury 45°C.

Materjał wilgotny należy przed złożeniem w sterty wysuszyć.

Surowiec rażony pleśnią należy złożyć w duże sterty i fermentować do temperatury 50 — 55°C.

Tytoń IV kategorji.

Tytoń ten należy fermentować w dużych stertach z dopuszczeniem do temperatury 55°C.

Ułożenie wiązek liści w stercie winno być bardzo ścisłe w celu jak najmniejszej wymiany ciepła wnętrza sterty z otoczeniem.

W razie braku dostatecznej ilości surowca tej kategorji do ułożenia dużej sterty, należy w tym wypadku boki i górę obłożyć surowcem V lub III kategorji.

Przed fermentacją należy wydzielić surowiec wilgotny i rażony pleśnią.

Surowiec wilgotny należy po wysuszeniu włączyć do reszty surowca tej kategorji. Surowiec rażony pleśnią należy fermentować razem z surowcem rażonym pleśnią V lub III kategorji.

Tytoń V kategorji.

Surowiec tej kategorji należy przed fermentacją poddać następującej segregacji:

1) wydzielić materjał wilgotny i rażony pleśnią,

2) rozdzielić surowiec na mocny i słaby.

Tak rozsortowany materjał należy składać w sterty fermentacyjne.

W magazynach bez ogrzewania należy ustawiać duże zimowe sterty o wymiarach około 4 m. szerokości u podstawy i 3 m. wysokości i długości, zależnej od konstrukcji magazynu. Ułożenie wiązek w stercie winno być możliwie ścisłe dla zachowywania wydzielanego przez tytoń ciepła.

Duże zimowe sterty winny być zaopatrzone przynajmniej w dwa termometry, a to jeden na wysokości około 120 cm., drugi 220 cm. Rury termometryczne winny dochodzić do środka sterty.

W magazynach z centralnem ogrzewaniem wymiary stert mogą być mniejsze, jednak ułożenie stert również ścisłe, a to w celu chronienia surowca przed nadmiernem wysuszeniem.

Sterty można dopuszczać do temperatury 55 — 60° C, o ile złożony materjał posiada normalną wilgotność.

W razie, gdy temperatura sterty nie osiągnąwszy pożądanego maximum zaczyna spadać, należy taką stertę przełożyć.

Przy przekładaniu stert należy błędy pierwszego sortowania poprawiać przez wydzielanie zauważonych wiązek wilgotnych i spleśniałych oraz w dalszym ciągu przeprowadzać segregację na moc machorki tak, by przy zakończeniu fermentacji cały surowiec był rozdzielony na sortymenty.

Surowiec wilgotny należy przed złożeniem w sterty przesuszyć do normalnego stanu.

Surowiec rażony pleśnią należy fermentować osobno w dużych stertach z dopuszczeniem do możliwie wysokiej temperatury.

W okresie wiosennym należy cały surowiec machorkowy przełożyć w mniejsze i węższe sterty.

We wszystkich magazynach fermentacyjnych należy codzień notować temperaturę i wilgotność powietrza na salach na specjalnych kartach, które mają być umieszczone na widocznem miejscu.

Temperaturę stert należy przy surowcu I, II, i III kategorji mierzyć i notować 2 razy dziennie o godzinie 8 i 14, przy surowcu IV i V kategorji raz dziennie o godzinie 8-ej.

Za Dyrektora P. M. T.

Naczelnik Wydziału

(—) *Tyszkowski*

RÓZNE

126.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 4 września 1931 r.

L. 1285/I/Og/31

w sprawie sprzedaży nalepek przeciwgruźliczych.

Do

Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Polski Związek przeciwgruźliczy zwrócił się, podobnie jak w roku ub., z prośbą o poparcie akcji sprzedaży znaczka przeciwgruźliczego w okresie od 1 grudnia do 10 stycznia t. zw. „Dni Przeciwgruźliczych". na terenie urzędów i instytucyj państwowych.

Ze względu na wielce humanitarny cel i społeczny charakter walki z gruźlicą, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego na mocy okólnika Ministerstwa Skarbu z d. 21 sierpnia r. b. L. D. I. 3346/I/31 zezwala na sprzedaż tych znaczków w powyższym okresie we wszystkich Fabrykach i Zakładach Polskiego Monopolu Tytoniowego z zaznaczeniem, że sprzedaż może odbywać się tylko na wyraźne życzenie nabywców, bez jakiegokolwiek nacisku ze strony sprzedających.

Za Dyrektora P. M. T.

(—) *J. Napieralski*

Naczelnik Wydziału

127.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 września 1931 r.

w sprawie zniesienia Centralnej Kasy Państwowej.

(Dz. U. R. P. z dnia 30 września 1931 r. Nr. 88, poz. 687).

Na podstawie art. 2 i 8 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o środkach naprawy państwowej gospodarki skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 741) i po wysłuchaniu opinji Najwyższej Izby Kontroli Państwa zarządzam co następuje:

§ 1. Istniejącą w m. st. Warszawie Centralną Kasę Państwową znosi się a jej agendy przekazuje się:

a) Pocztowej Kasie Oszczędności oraz Bankowi Polskiemu — czynności kasowe,
b) Ministerstwu Skarbu — czynności rachunkowe,
c) Grodzkiej Kasie Skarbowej w Warszawie — przyjmowanie i przechowywanie oraz wydawanie depozytów rzeczowych ewentualnie także sum niebudżetowych w papierach wartościowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1931 r.

WYDAWCA: DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

TŁOCZONO CZCIONKAMI DRUKARNI PAŃSTWOWEJ, MIODOWA 22. 57320